

ดัม

อศ
ค691ค
2556

นธ์ ดัม

พระธรรมเทศนาโดย

หลวงพ่อคุณ สุเมโธ

วัดป่าภูทอง อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961200019

1256

อค
ค691ด
2556

ด๊บ คัันร้ คัันร้ ด๊บ หนัังสือที่ระลึก
ในงำนถว้ยเพลลิ่งสร้ระ พระครุ
ว้มลภวณาคณ (หลวงพ้อคุณ
สุมะโฮ) วันอาทลย์ที่ 26
พฤษภาคม พ.ศ. 2556 วัดป่า
ภูทอง อ.บ้านฝ้อ จ.อุตรธานี.

42432

วันที่ 17, ต.พ., 58

เลขทะเบียน 1256

๑๗

เลขหมู่ ๑.๖๙๑.๑

๒๕๕๖

ด บ

ชั้น ชั้น ด บ

หนังสือที่ระลึกในงานถวายเพลิงสรีระ

พระครูวิมลภาวนาคุณ

(หลวงพ่อคุณ สุขเมธ)

วันอาทิตย์ที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

วัดป่าภูทอง อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี

จัดพิมพ์โดย

บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด

โทร. ๐๒-๕๕๔๓๓๕๑-๙

e-mail: silpasiamprinting@hotmail.com

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

พิมพ์แจกเป็นธรรมบรรณาการ

ห้ามจำหน่าย

.....
.....
.....
.....

www.dhammadownload.com

สังเขปประวัติ

หลวงพ่อดุฒ สุขเมโธ

หลวงพ่อดุฒถือกำเนิด วันศุกร์ที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๖ ตรงกับวันแรม ๑๐ ค่ำ เดือนอ้าย (๑) ปีมะแม ที่บ้านหนองแสง ตำบลสิงห์ อำเภอโยธธร จังหวัดอุบลราชธานี ปัจจุบันคือจังหวัดโยธธร

บิดาชื่อบุญธรรม นามสกุล ชูรัตน์ มารดาชื่อจันทร์ นามสกุล สลับสี

ท่านเป็นบุตรคนแรกในบรรดาพี่น้อง ๓ คน คนที่ ๒ เสียชีวิตตั้งแต่วัยเด็ก คนที่ ๓ ชื่ออุดม ในภายหลังได้เข้ารับการบรรพชาอุปสมบทและมรณภาพด้วยไข้มาลาเรียเมื่อปีพ.ศ. ๒๕๒๔

เมื่อเข้าโรงเรียนแล้วท่านเป็นเด็กเรียนดีมาตลอดจนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ซึ่งเป็นการศึกษาสูงสุดในสมัยนั้น

เมื่อเรียนจบแล้วได้ช่วยงานครอบครัวทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ จนอายุได้ ๑๙ ปีจึงได้เดินทางไปทำงานภาคใต้กับญาติผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ทำงานในเมืองทุ่งบุหิณ ขนหิน ทำงานหนักอยู่จนถึงอายุ ๒๓ ปีจึงเดินทางกลับแผ่นดินถิ่นกำเนิด

เมื่อกลับมาถึงบ้านเป็นช่วงเวลาที่ยลวงปู่สอ พันธุ์โล มาที่บ้านหนองแสง ชาวบ้านที่ลูกหลานอายุครบวชก็จะนำไปฝากกับหลวงปู่สอเพื่อบวชในพระพุทธศาสนา สำหรับหลวงพ่อคุณเมื่อกลับจากปักข์ได้ย้ายจึงนำไปฝากนาคกับหลวงปู่สอ เพราะอายุก็ล่วงเลยมาหลายปีแล้ว

ท่านได้รับการบรรพชาอุปสมบทที่วัดสร้างโคกหรือวัดศรีธรรมาราม อำเภอโยธธร จังหวัดอุบลราชธานี พร้อมกับลูกหลานบ้านหนองแสง ในวันพฤหัสบดีที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๙ โดยได้รับฉายาในภาษาบาลีว่า **สุเมโธ** แปลว่า **ผู้มีปัญญางาม**

พระครูทัศนประกาศ (บุญจันทร์) เป็นพระอุปัชฌาย์
พระมหาวิสุทธิ์ เป็นพระกรรมวาจาจารย์
พระจำปี เป็นพระอนุสาวนาจารย์

หลังจากบวชแล้วจึงกลับมาที่วัดป่าบ้านหนองแสง อยู่ได้ระยะหนึ่งท่านได้ติดตามหลวงปู่สอกลับไปจำพรรษาที่วัดอรัญญิกาวาส อำเภอบ้านฝือ จังหวัดอุดรธานี

ในเพศบรรพชิตท่านได้ประพฤติปฏิบัติตามประเพณีของพระกรรมฐาน ทั้งเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ตามที่ได้รับทราบอบรมพำสอนจากครูบาอาจารย์ จากหนังสือของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

การประพุดิปฏิบัติที่เคร่งครัด มีครูบาอาจารย์นำทางที่ดี ทำให้ท่านเร่งความเพียรตั้งแต่พรรษาแรก ทั้งอดนอน อดอาหาร เติบจนกรมตลอดคืน จนจิตเข้าถึงฐานแห่งสมาธิเป็นที่อัศจรรย์ มีกำลังใจมากขึ้น เพราะได้เห็นผลจากการประพุดิปฏิบัติ

จากนั้นก็ทำความเพียรภาวนาเรื่อยมา จนเมื่อพรรษาที่ ๗ ได้เกิดวิกฤตในชีวิตบรรพชิต เนื่องจากจิตเสื่อมจากสมาธิ เกิดกามราคะภายในจิตใจ ฟังคำแนะนำจากครูบาอาจารย์หลายรูป ก็ไม่สามารถทำจิตให้เป็นสมาธิได้ ร้อนรุ่มกระวนกระวายอยู่เป็นเวลานาน ในที่สุดจึงมุ่งหน้าไปวัดป่าแก้วชุมพล ที่ซึ่งหลวงพ่อสิ่งทอง ธัมมวโร ประจำอยู่ในคิณแรกที่ได้ฟังธรรมจากท่าน จิตที่เคยร้อนเป็นไฟอยู่ก็เหมือนกับได้น้ำเย็นชะโลมใจ พลิกจิตกลับมา จากนั้นก็เริ่มอดข้าวเป็นเวลา ๑๐ วันเพื่อเร่งภาวนา ช่วงนี้จิตเริ่มสงบเป็นสมาธิและพิจารณาทางด้านปัญญาได้ จนทำให้มั่นใจและอธิษฐานว่าจากนี้ไปจักไม่สึก

ท่านอยู่จำพรรษากับหลวงพ่อสิ่งทองได้ ๕ พรรษา จึงได้ขอออกไปเที่ยววุดงค์ยังที่ต่างๆ ไปถึงเชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน อยู่กับชาวเขากะเหรี่ยง มูเซอ

หลังจากหลวงพ่อสิ่งห์ทอง ฉัมมวโร มรณภาพแล้ว ท่านได้กลับไปจำพรรษาที่วัดป่าแก้วชุมพลอีก ๓ พรรษา จากนั้น ก็ออกเที่ยวธุดงค์ในเขตภาคอีสาน เมื่อทราบว่าหลวงปู่บุญมี ปริบูรณ์ จำพรรษาอยู่ที่วัดถ้ำยานาโพธิ์ ภูลังกา ความที่เป็น คนบ้านเดียวกัน เคารพนับถือในหลวงปู่อยู่ก่อนแล้ว จึงเดินทางไปจำพรรษาอยู่กับหลวงปู่บุญมีที่ภูลังกาเป็นเวลา ๕ พรรษา

เมื่อคราวที่หลวงปู่บุญมีลงจากภูลังกา ท่านได้ติดตาม ลงมาด้วย และจำพรรษาอยู่วัดป่าบ้านใหม่ ๑ พรรษา

ระหว่างนั้นวัดป่าภูทองไม่มีพระผู้ใหญ่อยู่ คุณทนันชัย ตรังคานุกุลกิจ จึงไปนิมนต์หลวงพ่อกุณ เมื่อท่านพิจารณาแล้วจึง ตอบตกลง และได้มาจำพรรษาที่วัดป่าภูทองตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๓๓ เป็นต้นมา

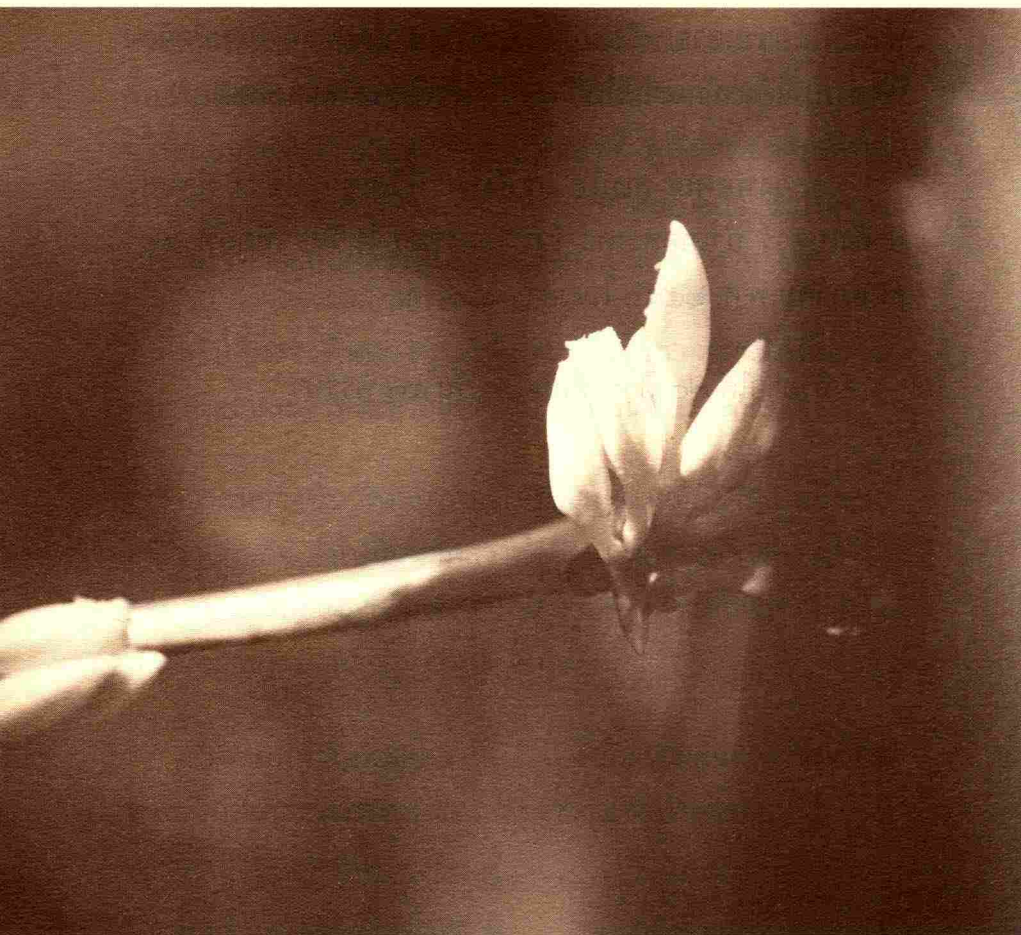
ความที่ท่านมีเมตตา มีใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส จึงทำให้ ท่านเป็นที่เคารพรักของเพื่อนบรรพชิต และประชาชนทั่วไปที่ได้ มากกราบคารวะท่าน

นอกจากนั้นช่วงหลังๆ ท่านมักจะได้รับเป็นองค์แสดงธรรม เทศนาอยู่บ่อยๆ เพราะท่านเทศน์เกี่ยวกับธรรมะภาคปฏิบัติ แจกแจงเรื่องชั้น ๕ เรื่องสมณะและวิปัสสนาได้ละเอียด สามารถ นำไปปฏิบัติภาวนาได้เป็นอย่างดี

ส่วนเรื่องการให้ความช่วยเหลือด้านสาธารณสุขประโยชน์นั้น
ท่านได้ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่เดือดร้อนมาโดยตลอด จนปัจจัย
ไทยทานที่ได้มามากจะไม่มีเหลือ เป็นนิสัยที่ติดตัวมาตั้งแต่เด็ก

หลวงพ่อกุณ สุเมโธ ละสังขารที่วัดเขารูปช้าง ตำบล
ปาดังเบซาร์ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ในวันอาทิตย์ที่ ๑๒
พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ในเวลา ๑๔.๐๐ น.

สิริอายุได้ ๗๐ ปี ๕ เดือน ๑๒ วัน ๔๗ พรรษา

พระธรรมเทศนา

ดับขันธ...ขันธดับ

โดยหลวงพ่อกุณ สุเมโธ

มีอันนี้สวดหลายเติบโต สวดธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้าละ
เทศน์โปรดปัญญาวัคคีย์ ๒ สูตรใหญ่ๆ สวดธัมมจักกฯ กับอนัตต-
ลักขณสูตร

อนัตตฯ นี้เทศน์ต่อมา เทศน์ปฐมเทศนา เทศน์กัณฑ์แรก
ของพระพุทธเจ้า ต่อมาโกณฑัญญะเห็นธรรมแล้ว ต่อมาก็มา
เทศน์รวมกันหมดทุกองค์ ชั้นแรกโกณฑัญญะได้สำเร็จ กัณฑ์ที่ ๒
อนัตตลักขณสูตรได้สำเร็จหมดทุกองค์ที่นี้ ปัญญาวัคคีย์ได้สำเร็จ
เป็นพระอรหันต์ชีนาสพทุกองค์ทั้ง ๕ องค์ เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา
ในโลก พระอรหันต์ ๕ รูป พร้อมด้วยพระพุทธเจ้า พร้อมด้วยเป็น
ภิกษุสาวกของพระพุทธเจ้าองค์แรก กลุ่มแรก เทศน์ก็ไม่ได้เทศน์
ที่ไหน สอนปัญญาวัคคีย์ก็เอาความจริง เอาความจริงที่มีอยู่ในตัว
ของคนแต่ละคน มีอยู่ในแต่ละอย่างๆ นี่แหละ ที่เราอาศัยอยู่นี่
เอาความจริงมาประกาศให้ปัญญาวัคคีย์ทราบ เมื่อปัญญาวัคคีย์
ทราบแล้วก็เลยได้ดวงตาเห็นธรรม เทศน์กัณฑ์แรกโกณฑัญญะ
ได้สำเร็จผู้เดียว กัณฑ์ที่สองเทศน์อนัตตลักขณสูตร เทศน์ทุกคนๆ
ทุกองค์ฟังที่นี้ ปัญญาวัคคีย์ทั้ง ๕ พอได้ฟังแล้ว โอ๊ย พวกมันมา
สำนึกได้ว่า กูมาหลงยึดมั่นถือมั่นอยู่นี่แต่โดนแล้ว บัดได้แต่มัน
บ่แม่นของเขา ปัญญาวัคคีย์ว่า มันเป็นเพราะอวิชชา ความไม่รู้มัน
ปกปิดอยู่นี่ เพราะอวิชชาความไม่รู้ โมหะความหลงบวักกันเข้าไป
มันก็เลยเป็นทุกข์แล้ว แก่มันก็เป็นทุกข์นำแก่มันเจ็บก็เป็นทุกข์
นำมันเจ็บ มันตายก็เป็นทุกข์นำมันตาย ที่แท้มันบ่แม่นเฮา

จึกหนอยว่่าซัั้น แล้วหวงอยู่กระด้อกระเดีย็ เพ็็นมาค่านึงเพ็็นมา
ค่านวม บัญจวักคีย์มาพิจารณา สิมาหวงมันหยังกระเดีย็กระด้อ
สลัดทิ้งเลย บมีอุปาทานเลย **อนุปาทาย** **อาสเวหิ** **จิตตานิ** **วิมุจสิสุติ**
ถอนอุปาทานความยึดมั่นถือมั่นในรูป เวทนา สัญญา สังขาร
วิญญาณ รู้แจ้งเห็นจริงว่่ามันบ่แม่นเฮา มันบ่แม่นของเฮา
บัญญัติคีย์ทั้ง ๕ ก็ถอนอุปาทานออกไป

แปลอนัตตา นี้ แปลอนัตตลักขณสูตร แปลเป็นภาษา
อีสาน ก็แปลว่่าจ้งซี่ละ ฟังออกง่าย แปลย่อๆ แปลพอได้ใจความ
บ่แม่นแปลดอกว่่า พุดตามความหมาย ไตมันแปลบ่ได้ดอก บ่ได้
เรียนมхамเขอนำเพ็็น ชั้นเรียนมหาสิแปลได้อยู่ ตัวอักษรนั้นละ
ภาษาแขก ภาษาพระพุทเจ้าเฝ้าสวดไปเมื่อกัน

โอบนยโก เอาของจริงที่มีอยู่ในธาตุในชั้นนี้ ในร่างกาย
ของเฮานี้ละ มันมีทุกข์ ของจริงคือทุกข์ ทุกข์อียัง ทุกข์นำขา
ที่ได้ยั้งอยู่บ่เฮา คั้นได้ยั้งก็ทุกข์ขา ชั้นนั่งทับก็ทุกข์ขา มันปวดขา
ก็เลยทุกข์ขา ทุกข์ขังเต **ทุกข์ขัง อริยสังจัจ** ของจริงเต แปลเป็น
ภาษาอีสาน อริยสังจัจนี้ของจริง ทุกข์ขัง ทุกข์เพราะอุปาทาน
ทุกข์บ่ปล่อยบ่วาง ทุกข์ยึดมั่นถือมั่น ทุกข์ขัง บัดนี้แม่น**ทุกข์ขังเฮา**
หรือ**เฮาขังทุกข์** ชั้นเฮาบ่ปล่อยบ่วางไว้ตามสภาพความเป็นจริง
ของมัน เฮาก็ขังทุกข์เต ไปขังทุกข์ไว้บัดนี้ก็เอาแล้ว บัดแท้เจ้าของ
ไปยึดมั่นถือมั่น ของบ่แม่นของเฮาแล้ว ก็เลยเป็นทุกข์ชั้นดอก

เห็นว่าให้ปล่อยให้วาง โต้ก็ไม่ปล่อยไม่วางจึกสิว่าจ้งได้แล้ว
ทุกซ์ก็ปล่อยก็วางออกไปก็เซาทุกซ์ที่อ่อนละ **ปลดทุกซ์** มันมีวิธี
ปลดอยู่ ทุกซ์เพราะความแก่ ทุกซ์เพราะความเจ็บก็คือกัน
มันเจ็บมา ขึ้นแมนทุกขเวทนา เวลาเฮานั่งนานๆ จ้งซี เซานั่งมันก็
เซาเจ็บ แต่ว่าเฮาสีมาแก้ด้วยวิธีนี้ ด้วยวิธีสิหนีจากทุกซ์ด้วยวิธีที่
ว่าปลดทุกซ์แบบนี้ มันก็บ่แล้วจึกเพื่อเตี เพื่อหน้ามันก็จะมาทุกซ์อีก
เพื่อหน้าก็มานั่งทับอีก มันก็เอาอีก เพราะฉะนั้นเพิ่นจึงให้ปล่อย
ให้วางตามสภาพความเป็นจริง เวทนามันมีของมันอยู่อย่างนั้น
บัตสิตายนี้ทุกซ์แบบเดียวกันนี้ละ ให้คิดว่จ้งซ้น บัตเวลาสิตาย
อีหลี เวลาจะตายก็ทุกซ์แบบเดียวกันกับเฮานั่งภาวนาละ
ทุกขเวทนาที่มันแก้กล้าขึ้นมาจริงๆ เวลาจะตายก็เวทนาตัวนี้
บัตสิตายก็หน้าเข้ามา ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ มันแตกจากกัน
ธาตุแตก ชั้นรดับ เพิ่นว่าเอาแบบพระพุทเจ้า พระพุทเจ้า
เพิ่นดับชั้นรดับเพิ่นว่า บ่แมนปล่อยให้ชั้นรดับซื่อๆ เตี ดับชั้นร
บรินิพพาน พระอรหันต์ทั้งหลายทั้งปวงก็ดับชั้นรเข้าสู่นิพพาน

พวกปุถุชนทั้งหลายนี้ชั้นรดับ อยู่บ่ได้ก็เลยเรียกว่าตาย แต่
พระพุทเจ้ากับพระอรหันต์ดับชั้นรดับ ในขณะที่ชั้นรดับยังบ่ทันแตกนี่ละ
ดับมันคือปล่อยให้มันแตกเองของมันละ บ่ไปเป็นทุกซ์กับมัน
มันสิแตกสิดับ มันสิเปลี่ยนแปลง สิพึงสิเพ็ก็อย่าหิวมัน ให้ถือว่
อนัตตา มันไม่ใช่เรา นี่แหละให้พากันเข้าใจอย่างนั้น เข้าใจในการ
ที่จะดับชั้นรดับ คือไม่มีอุปาทานในชั้นรดับนั้นแหละ ไม่มีความยึดมั่น

ถือน้ำมันในขันธ มันจะเป็นทุกข์ขนาดไหน เขาก็เห็นทุกข์เป็นทุกข์
วางทุกข์ไว้ตามสภาพความเป็นจริงของมัน มันจะทุกข์ขนาดไหน
มันก็ทุกข์ไปแค่ตายเท่านั้นแหละ เพราะฉะนั้นเราอย่าไปกลัวตาย
ขั้นไม่กลัวตายมันก็เอาชนะความตายได้เท่านั้นแหละ เหมือนกัน
กับพวกเขาต่อสู้กันนั้นแหละ คู่ต่อสู้ ถ้ามันแพ้ มันก็เอาชนะไปได้
นี่คือกันแหละ เขามาต่อสู้กับความหลงของเขา ให้ชนะความหลง
ให้มันได้ เอาชนะความบໍรู้ให้มันได้ ให้มารู้ อย่าให้มันมาหลง
ให้มันเห็นตามความเป็นจริง จังซีละใจของเขา มันก็เป็นคนละอัน
กับขันธ ใจก็อันหนึ่ง ขันธก็อันหนึ่งดอก ชั้นชำระออกจากกันได้
จริงๆ ชั้นวางได้จริงๆ มันก็เป็นคนละอัน มันก็มีแต่ผู้รู้

พุทธโธ แปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

รู้ทุกข์เป็นทุกข์ นั้นละ บໍแม่นว่ามันบໍมีทุกข์ ทุกข์มันก็มี
ของมันอยู่จังชั้นละ เพ็นจังว่าของจริง ชั้นเฮาสีมาอยู่นำขันธนี้
ยังสิมาถือเอาขันธ ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อยู่
ยังจะมาอาศัยสิ่งเหล่านี้อยู่ว่าเป็นเราเป็นของเราอยู่ มันก็เป็นทุกข์
อยู่ร่าไป เพราะรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันทรงไว้ซึ่ง
ความจริงคือทุกข์และความบໍเที่ยง ความเป็นทุกข์ ความไม่ใช่เรา
มันเป็นของมันอยู่อย่างนี้ ความจริงเฮาสีบໍให้มันเป็นทุกข์มันก็
ไม่ได้ เฮาสีบໍให้มันแปรปรวนเปลี่ยนแปลงคือมันบໍเที่ยงนี้ก็บໍได้
เฮาสีบໍให้มันแตกมันดับนี้มันก็บໍได้ ฉะนั้นก็ปล่อยให้มันเป็นไป
ตามสภาพความเป็นจริงของมัน ไม่ต้องไปกีดกันมันละ มันสิเป็น

ทุกข์ก็เป็นไปเลย กุ๊กก็สื่อของกุนีละ กุ๊กก็สื่ออยู่กับความรู้ของกุนีละ กุ๊กก็สื่ออยู่กับความสงบของกุนีละ ทำจิตของเราให้มันสงบ กุ๊กก็สื่ออยู่กับความสุขของกุนีละวาซัน ต้องเข้าไปให้มันถึงความสงบ ต้องเข้าไปให้มันถึงความสุขความสงบจริงๆ นะ นั่นละ เขาอย่ามาเอาความสงบจากธาตุจากขันธ์นี้ได้ มันบ่สงบดอก เดียวมันก็บ่เที่ยง เดียวมันก็เป็นทุกข์ เป็นของมันอยู่จั่งซี่ละ เป็นให้เฮาเห็นอยู่จั่งซี่ละ

ฉะนั้นเราจะมาหาความสุขจากธาตุจากขันธ์ จากรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี่มันก็หาบ่เจอละ พระพุทธเจ้าเพิ่นจั่งให้เข้าสู่ความสงบ เข้าสู่ความเป็นจิต จิตเป็นสมาธิคือความสงบ จิตเป็นหนึ่งไม่ต้องมีอะไร ไม่ต้องมีรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ถ้ายังมีสิ่งเหล่านี้อยู่ มันก็ยังไม่เป็นหนึ่ง นั่นละกำหนดเข้าไป...

โตนี่บ่ยากนำแล้ว สบาย มีแต่ต้อนรับโยมธรรมดานี้แหละ ผู้ใดมาก็ต้อนรับ ผู้ใดอยากว่านำก็ว่านำ แต่สิเมื่อยแขนจึกหนอย เมื่อยก็อย่าหิวมันเถาะ ใช้น้ำน ใช้น้ำให้มันเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม ใช้น้ำให้มันเป็นประโยชน์แก่โลก เขาต้องการเฮ็ดตามความต้องการของคน เฮ็ดตามความอยากของคน นั่นละความอยากเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ พระพุทธเจ้าเพิ่นว่า มันก็ทุกข์จั่งซี่ละ ทุกข์นำจัดการ จัดงาน ความอยาก อยากหยั่ง อยากได้พระก็เฮ็ดพระขึ้นมาก็เป็นทุกข์แล้ว เพราะความอยากได้เด้ ชั้นบ่มีความอยาก บ่เฮ็ดหยั่งจึกแนวแล้วก็สบาย เล่นนำความอยากนี้ มันบ่ทันมันจึกเพื่อเด้

มันอยากอันนี้แล้วเดี๋ยวก็อยากอันใหม่ เดี่ยวก็อยากอันนั้น เดี่ยวก็
อยากอันนี้ บ่แล้วจี้ก็เทื่อ ได้มาแล้วก็บ่ใช้ว่ามันสิเป็นของดิบของดี
วิเศษวิโส เป็นหยั่งจั่งว่าจั่งซ้น เป็นหยั่งจั่งว่ามันบ่แม่นของดิบของดี
ของวิเศษวิโส ของวิเศษจริงๆ ของดีจริงๆ คือ สติ สมาธิ ปัญญา
อันนี้เป็นของวิเศษอีหลีเตี๋ นันละเพราะมันสิมาพาให้พ้นทุกข์ได้
เข้าสู่สมาธิ มีปัญญาละอวิชชา ตัณหา อุปาทาน ออกไปได้

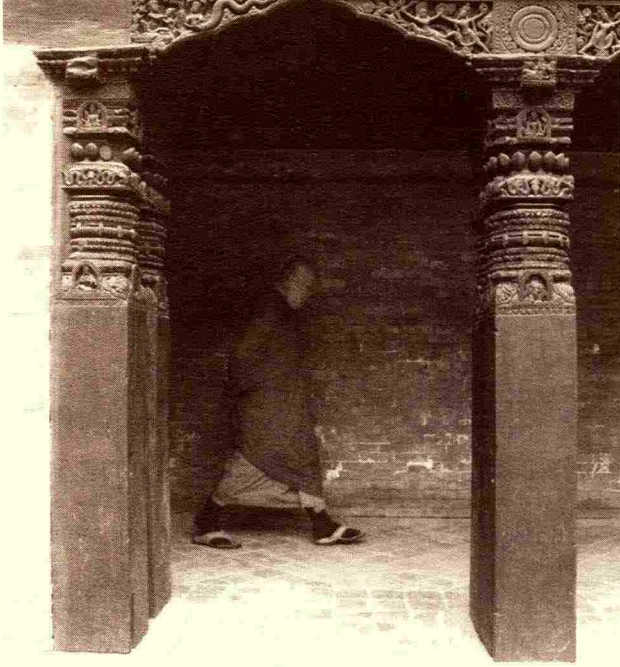
ถ้าจิตทำได้จั่งซ้นเป็นจิตที่วิเศษ บ่แม่นว่ามันอยากหยั่ง
ก็แล่นไปนำความอยาก ได้มาแล้วก็บ่แม่นของวิเศษอันนั้น ซ้นมัน
อยากหยั่งว่าซ้น ตัดความอยากออกไป อันนี้ตัดความอยากได้เป็น
ของวิเศษกว่าแล่นนำความอยาก บ่แม่นว่ามันอยากหยั่งก็แล่นนำ
มันได้มาแล้วมันสิเป็นของวิเศษบ่แม่นจี้กั๋นน้อย ตัดความอยาก
ออกไป อันนี้เป็นจิตที่ประเสริฐ อยากในวัตถุ ข้าวของเงินทอง
อยากร่ำอยากรวมนำข้าวของเงินทองเครื่องใช้ต่างๆ เหล่านั้น
มันบ่แม่นของวิเศษดอก ซ้นดำเนินไปตามมรรค อยากได้มรรค
อยากได้ผล ดำเนินไปตามด้วยความเพียร ด้วยความพยายามด้วย
ความอดทน เห็นผลขึ้นมา คือวิมุตติหลุดพ้นจากความแก่ ความเจ็บ
ความตาย ความทุกข์ โศกเศร้า เสียใจทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ได้
บ่เป็นทุกข์กับมันนี้ได้นันแหละ วางขันธไว้ตามสภาพความเป็น
จริงของมัน รูปเอาไว้พอรูป เวทนามันเป็นทุกข์ เป็นสุข เป็นเฉยๆ
เราก็ไม่ได้ยินดี บ่ได้เสียใจ มันสุขมาเขาก็บ่ได้ยินดี ทุกข์มาเราก็
บ่ได้ไปเสียใจ นันแหละวางไว้ตามสภาพความเป็นจริงของมัน

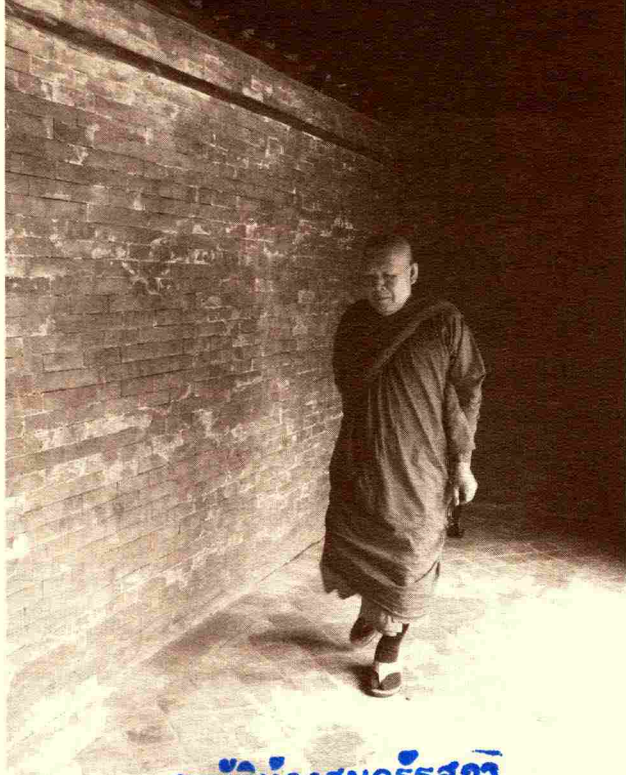

มันสบาย จังว่าอย่ามาหาเอาความสุขจากขั้นอันนี้ จะมาหาจากมัน
จังได้ ของมันทรงไว้ซึ่งความจริง คืออนิจจัง ความไม่เที่ยง
มาหาความสุขจากความไม่เที่ยง มันก็ไม่ได้แล้ว บ่เห็นแล้ว
มาหาความสุขจากความทนได้ยากอย่างนี้ มันจะไปมีความสุขได้
จังได้ จะมาหาความสุขจากอนัตตา มันก็ไม่ได้ละเนาะ ฉะนั้นขั้น
อันนี้ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี่มันทรงไว้ซึ่งความ
ไม่เที่ยง ความจริงของมัน มันทรงไว้ซึ่งความทนได้ยากคือทุกข์
ทรงไว้ซึ่งความจริงคือความไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ตัวตนเราเขา
ให้เข้าใจอย่างนั้น ฉะนั้นพระพุทธเจ้าเข้าสู่ความสุขอันแท้จริง
คือไม่มีอุปาทาน บ่มีความยึดมั่นถือมั่นในขั้นอันนี้

ฉะนั้นตอนสวดบทสุดท้ายของอนัตตลักขณสูตรนี้ เพิ่นจึงว่า
รูปสมิปี นิพพิหนติ มาเห็นมันบ่แม่นของเฮาเนี่ยละ ก็เลยเปื้อหน่าย
ในรูป มาเห็นมันบ่เที่ยงนี่แหละ จึงเปื้อหน่ายในรูป รูปสมิปี
นิพพิหนติ ย่อมเปื้อหน่ายในรูป เพราะมาเห็นมันไม่เที่ยง ย่อม
เปื้อหน่ายในรูป เพราะมันเป็นทุกข์ เพราะรูปอันนี้ พิจารณาให้
เป็นของเปื้อหน่าย อย่าไปพิจารณาให้มันเกิดความกำหนัดยินดี
ถ้าไปกำหนัดยินดีมันก็ไม่พ้นจากทุกข์ ไปว่ามันสวยมันงาม มันน่า
รักใคร่ชอบใจ ว่ามันตาเอาเป็นตาอยากได้ เอามาไว้ถ้าจับถ่าบาย
ถ่าลูบถ่าคลำ เพิ่นว่าไปพ้อใจนำของไม่เที่ยง นั้นละคนหลงเป็น
จังชั้นละ จิตมันหลง พิจารณาให้เป็นของไม่เที่ยง มันก็ไม่มาพ้อใจ
กับมัน พิจารณารูป เมื่อมันไม่เที่ยงแล้ว มันเป็นจังได้ พิจารณา

เข้าไปลึกๆ เบิ่งดู มันก็แก่ เมื่อมันแก่มันเป็นตาน่ารักใคร่ชอบใจ
อยู่บื้อ มันก็ตาย มันเจ็บ มันตาย เมื่อตายมันเป็นจิ้งใต้ รูปอันนี้
มันยังคือเก่าอยู่บื้อ จังสิไปหลงว่ามันสวยมันงาม มันกะตายได้มือ
หนึ่งมันก็บ่เป็นตาเบิ่งแล้ว เอาไว้ ๒ มือ มันก็ขึ้นอืดแล้ว ๓ มือ
แองขึ้นอืดหลาย ไค้ขึ้นมาขึ้นอืดมาเนา มาเนาอยู่ทางใน
พุ้นแล้ว เน่าเหมือนกันกับคนเฮา มันกะรักษากันอยู่ มาหุ้มมาอันนี้
กันไว้ก็เลยพากันหลงเหมือนกันกับสัตว์ตายนี่ละ ตั้งแต่สัตว์
ตัวน้อยๆ ตายนี่ก็พอแอง แมวโตน้อยๆ ตาย ๓ มือจึงเห็น โท่
เหม็นทั่ววัด นั่นละ

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

กำหนดจิตให้มันอยู่กับพุทโธๆ มันมาทดสอบสติ ยามเฮา
นั่งภาวนา ชันเฮาบไปหวั่นไหวกับมัน มันบ่เป็นหยังดอก
มันมีหน้าที่ของมัน หูมีหน้าที่รับฟังเสียง

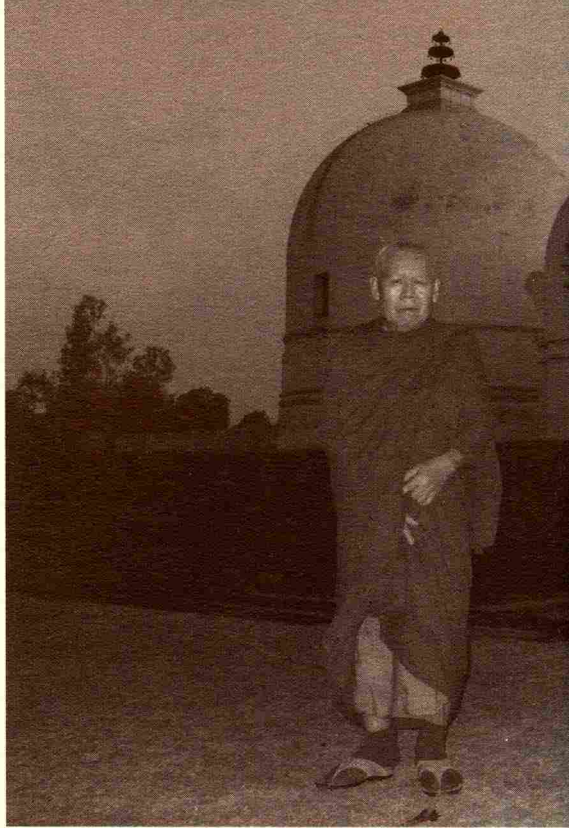
เฮ้า นั่งภาวนา มีสติกำหนดจิตของเราเข้า สติของเราเบ็งใจ
เบ็งใจให้มันอยู่กับพุทโธๆ ฝึกให้มันเป็นหนึ่งชะก่อน ฝึกให้มันอยู่
ฝึกให้มันอยู่อันเดียว คิดถึงแต่เรื่องเดียว คิดแต่พุทโธๆ อยู่那儿
จับมันอยู่ยากแท้ๆ เตละ เว้านำใจนี้พอปานเอาลิงไว้แล้ว ชันมัน
อยู่ยาก ถ้ามันไม่สงบ ยังแสสายไปอยู่ ไปสู่เรื่องนั้น ไปสู่เรื่องนี้
จับนั้นจับนี้ เตียวกะไปเบ็งนีอยู่หั้น ให้เข้าใจว่าจิตเจ้าของยัง

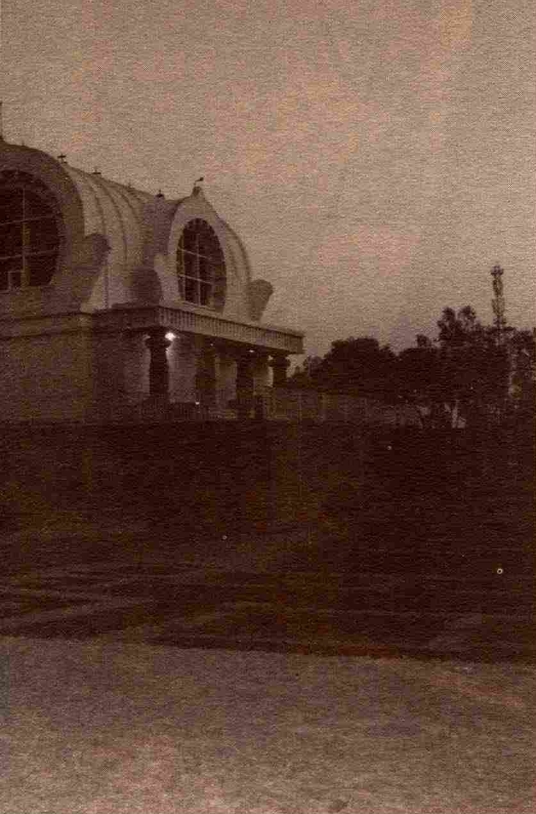
เป็นวอก ภาษาภาคเหนือว่าวอก ภาษาอีสานเขาว่าลิง อย่าให้
มันเป็นวอก ถ้ามันเป็นวอกแวกมันบ่สงบนี้ จิตเป็นลิง มันบ่เป็นจิตคน
นั่นเขาอยากเป็นลิงชั้นบ้อ จังปล่อยให้จิตมันวอกแวกๆ อยู่ คิดไปหัน
ไปนี่อยู่ บ่ฮู้ว่าเจ้าของเป็นลิง ผูกให้มันได้มันก็เขาเป็นลิงดอก เออ
จิตวอกแวกหั้น วอกแวกนี้ จิตเป็นลิง เพิ่นว่า ให้เห็นจังชั้นดี
เฮาสีปล่อยให้จิตเป็นลิงอยู่จังได้

จิตเป็นของประเสริฐ จิตเป็นของดีกระตือกระตือ สิวาเอา
นิสัยวอกๆ แวกๆ จับหันจับนี้ เต็นหันเต็นนี้อยู่คือจังลิง
บ่นั่งอยู่ซื่อๆ ก็บ่อยู่ซื่อๆ เต เกาหั้นเกานี้ฮี้กๆ แยกๆ จักเพิ่นคั้น
อิหยังแห่น นิสัยของวอก นิสัยของลิงเป็นจังชั้น ฉะนั้นเราต้องมา
ตัดนิสัยของจิต มาตัดนิสัยของเราบ่ให้มันเป็นนิสัยลิง ให้มันเป็น
นิสัยพระ มันจังเป็นผู้ประเสริฐ เอาพระเข้ามาใส่ พระแปลว่า
ผู้ประเสริฐ นันแหละ พระหยิ่งแห่น พระโสตาฯ พระสภิกาทาฯ
พระอนาคาฯ พระอรหันต์ เอานิสัยพระเข้าไปใส่ อย่าไปเอานิสัย
ปล่อยให้จิตเป็นนิสัยลิง บ่สงบจักเทือ มันกะบ่เป็นท่าได้ จิตของ
เจ้าของแท้ๆ ใจของเจ้าของแท้ๆ มันปล่อยให้มันเป็นลิงเป็นค่างอยู่
จังได้ เต็นงาไม้่นงาไม้่นี๋ อยากอันนั้น อยากอันนี้ ครว่าอันนั้นครว่า
อันนี้อยู่ เดียวก็เล่นไปนาอดีต เต็นไปนาเรื่องต่างๆ เดียวก็คิดฮอด
ผู้นั้นเดียวก็คิดฮอดผู้นี้ นันแหละ เดียวไปคิดฮอดอันนั้นเดียวไป
คิดฮอดอันนี้ นันแหละ เดียวก็หัวเราะ เดียวก็ร้องไห้อยู่นี้ เออ
ลึงเทือนิสัยก็เป็นเด็ก ลึงเทือนิสัยกะเป็นผีบ้า ลึงเทือก็นิสัยร้องไห้

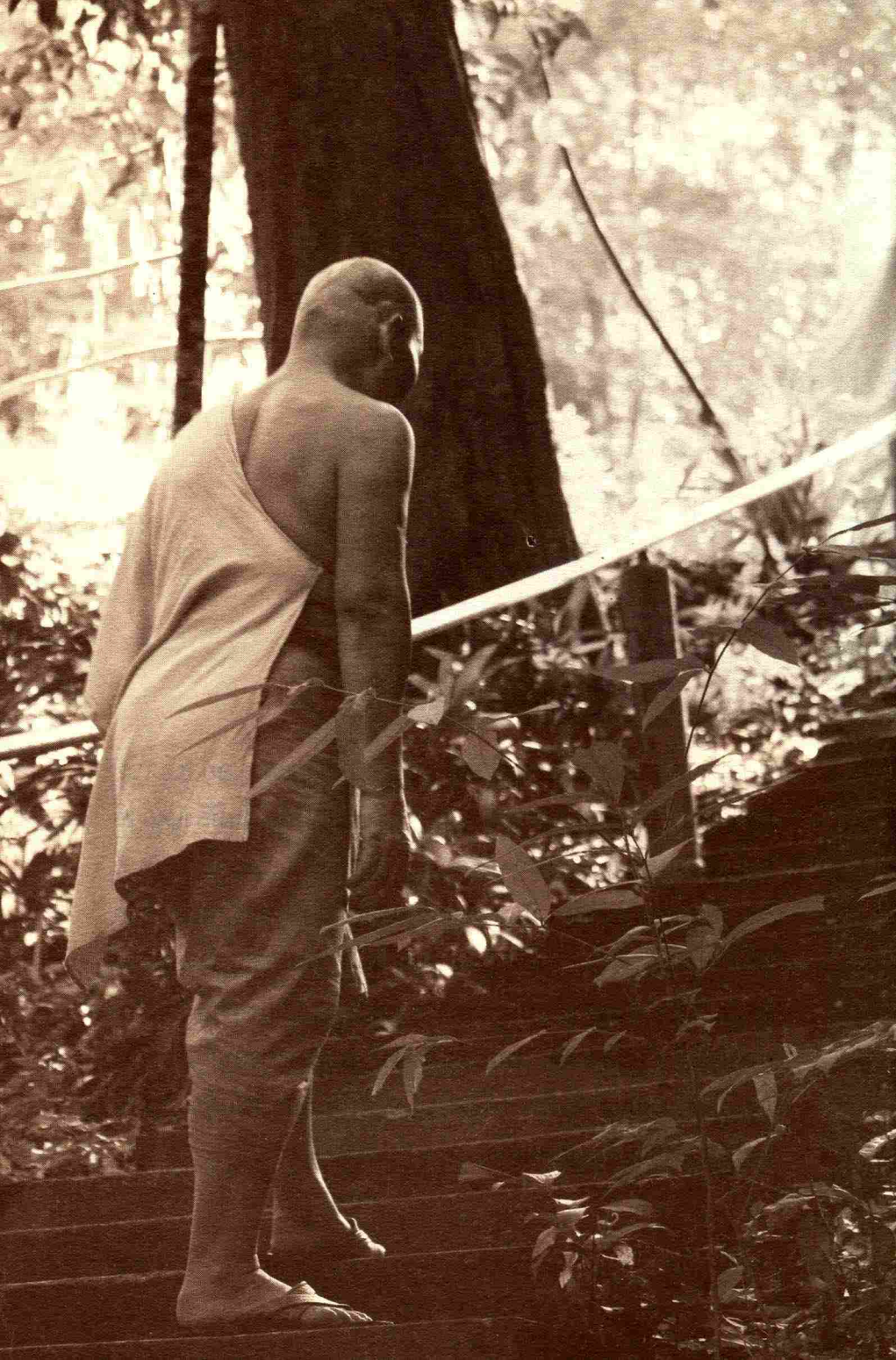

โศกเศร้าเสียใจเป็นทุกข์ บ่สงบจักเทือ เดียวก็หัวเราะ รื่นเริง
บันเทิง จิตเป็นบ้าแวนั้น นั้นแหละเดี่ยวกี้เป็นทุกข์ หงุดหงิด
เศร้าขึ้นมา เกิดความโศกความเศร้าขึ้นมา มันบ่อยู่ซื่อๆ หน้อยกี้
เล่นไปพุ้นเล่นไปนี้ มันก็เล่นไปจับไม้ดอกเต้ ลิงวันนีพ้อไม้ดอก
เพิ่นว่า ขึ้นไปพ้อไม้ดอกแล้วเป็นทุกข์ นั่งเจ้าแล้วบัดนี้ ไปพ้อ
เรื่องราวต่างๆ เรื่องที่มันบ่ดี เรื่องที่มันเป็นทุกข์ขึ้นมา นั้นแหละ
ฉะนั้น เรามาจับจิตของเราให้มันอยู่ในสมาธิให้มันได้ เรากี้จับจิต
ของเราให้มันอยู่เป็นหนึ่งเอกัคคตา ความเป็นหนึ่ง พุทโธๆ ให้มัน
อยู่กับความสงบ ให้มันอยู่กับความสว่าง ให้มันอยู่กับความเย็น

อย่าเอาความร้อนเข้ามาใส่ใจ เออ อย่าเอาเรา อย่าเอารูป
เอาเวทนา เอาสัญญา เอาสังขาร วิญญาณ ไม่ให้มันมีสิ่งเหล่านี้
ในใจในจิตของเรา มันจึงจะว่าง ถ้ามันยังมีสิ่งเหล่านี้ของมันก็
ไม่ว่าง ให้มันสงบเข้าไป มันว่างจากสิ่งเหล่านี้ได้ ก็ให้มันว่างเข้าไปอีก
ให้มันว่างอีกจริงๆ ไม่มีความอยาก ไม่มีความโกรธ ว่างออกไป
จริงๆ ไม่มีความหลง ไม่มีโมหะอวิชชาอยู่ในใจ มันก็ชำระสิ่งเหล่านี้
ออกไปได้ มันก็สว่างละ เออ มันก็สว่าง สว่างจําครอบครัวที่พาให้
จิตมันเศร้าหมอง ตัวที่พาให้จิตมันมืด ดับมันออกไปแล้ว มันก็มี
ตั้งแต่สว่างสงบจําอยู่นั่นแล้ว

มันอัศจรรย์เดี๋ยวนี้ มันจะเกิดความอัศจรรย์ขึ้นมา ปวดโหนก
เกือบทุบเข็ดตัวนี้ ปล่อยให้ตายทิ้งซื่อๆ ได้ว่าโลดละ ปล่อยให้ตาย
ตายอยู่กับทุกข์ ตายอยู่กับความยึดมั่นถือมั่น นั่นละเอาให้มันได้
วางให้มันได้ ให้มันเข้าถึงความสงบ ความสว่าง ความสุขอันแท้จริง
ละให้มันได้ความหลงนั้น มันสิมาหลงอียังอยู่กับโลกอันนี้
หลงอยู่นี้มากก็กักก็กลับก็ภพก็ชาติแล้ว มันก็เป็นจิ้งจี้ละ เป็นอย่าง
ที่เราเป็นอยู่นี้ละ เดียวก็เจ็บหันเจ็บนี้ เดียวก็ปวดหันปวดนี้ เดียว
ก็เป็นทุกข์เพราะอันนั้นเดียวก็เป็นทุกข์เพราะอันนี้อยู่นี้ละ อยู่กับ
โลกอันนี้มันเป็นของมันอยู่จิ้งจี้ เกิดมาเดียวก็เป็นทุกข์เพราะ
น้ำท่วม เดียวก็เป็นทุกข์เพราะฝนแล้งอยู่นี้ ขึ้นสิมาอยู่กับโลก
อันนี้มันเป็นของมันอยู่อย่างนี้ นั่นละมันเกิดมากก็มาหลงอยู่จิ้งจี้ละ

เดี๋ยวก็มาเป็นทุกข์เพราะความแก่ เดี่ยวก็มาเป็นทุกข์เพราะความตายอยู่นี้ละ บ่จบบ่สิ้นจักเทื่อ เดี่ยวก็มาเป็นทุกข์กับผู้นั้นเดี๋ยวก็มาเป็นทุกข์กับผู้นี้ เป็นภาระ

ตั้งแต่ในธาตุในขันธเจ้าของก็เป็นทุกข์มาพอแฉงแล้ว ขึ้นอยู่กับโลกไปสร้างครอบครว้แฉงเป็นทุกข์หลายเดื่บัดนี้ เป็นทุกข์กับลูกผู้นั้นเป็นทุกข์กับลูกผู้นี้ สารพัดสารเพความทุกข์เกิดขึ้นเพราะการเกิดมา นั้นละเป็นหยิ่งคือสืบอยากเปื่ออยากหนาย การเกิดมันสิมาหลง สัตว์โลกเป็นทุกข์อยู่อย่างนี้ มันเป็นของมัน อยู่จั่งซี่ละ ให้เห็นโทษของมันเพื่อเราจะออกจากทุกข์ให้มันได้ นี่หลักใหญ่ จะมาหาความสุขจากธาตุจากขันธจากร่างกาย จะมาหาความสุขจากรูปมันก็บ่ได้ จะมาหาความสุขจากมัน มันไม่มี จะหาความสุขจากเวทนา เราก็แต่เองไม่ได้ เวทนามันมีทั้งสุขเวทนา ทั้งทุกข์เวทนา ทั้งเฉยๆ เดี่ยวมันก็ไม่เที่ยงอีก ไม่ใช่ว่าสุขเกิดขึ้นมันจะเที่ยงอยู่ตลอดเวลา มันก็ไม่ได้ ธรรมะของพระพุทธเจ้ามันไม่เที่ยง ฉะนั้น**ความสุขเกิดขึ้นมันก็ไม่เที่ยง ทุกข์เกิดขึ้นมันก็ไม่เที่ยง** อันใดมันจะคงทนถาวรอยู่ได้ สุขที่เที่ยงจริงๆ มันไม่อาศัยกับสิ่งเหล่านี้ บ่แปรปรวนเปลี่ยนแปลง หลุดพันไปแล้วจากรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ละอุปาทานได้ พันไปแล้วจากความกำหนดยินดี ไม่อยาก กามตัณหา ไม่อยาก ในกาม พอใจในกาม ยินดีในกาม นั้นละพาให้สัตว์โลกมาเกิด ให้แก่ ให้เจ็บ ให้ตาย เพราะว่ามาอยากในสิ่งเหล่านี้ อยากเสพอยากสม

อยากกอด อยากจูบ นี่แหละอยากในสิ่งเหล่านี้เรียกว่า กามตัณหา
พูดตรงๆ ให้ฟังจั่งซี่ล่ะ ฉะนั้นเราอย่าปล่อยใจของเราให้มันอยาก
ในสิ่งเหล่านี้ เรียกว่า กามตัณหา ความกำหนัดยินดี มันก็แค่นั้นแหละ
มันสิสุขจั่งได้จั่งซี่ สุขเพราะอาศัยของแก่เป็นสุข เพราะอาศัยของ
เจ็บเป็นสุข อาศัยของเปลี่ยนแปลงของบ่เที่ยง มันก็สุขแค่นั้นแหละ
สุขแค่ที่กำหนัดยินดี

สิไปหลงกับมันทำไม สุขแค่นั้น สิมาเอาความสุขแค่นั้น
เดี๋ยวมันก็ทุกข์อีก ภาระมันแสงหนักเข้าเดັบัดนี้ มาพอใจในความ
กำหนัดยินดี ในการเสพการสมการสัมผัสแค่นั้น บัดตามมาภาระ
ไม่ใช่ธรรมดาณะ ถามชะเจ้าเบ้งแหนผู้เขามีลูกมีเต้า ทุกข์นำลูกนำเต้า
ทุกข์นำหลานนำเหลนมันขนาดได้ ทุกข์นำลูกผู้้นั้นแหน ทุกข์

นำลูกผู้นี้แทน ยังบ่แล้ว เป็นทุกข์กับมัน โท่ มันบ่แม่นธรรมดา เป็นทุกข์คิดนำมันยังบ่แล้ว เป็นทุกข์นำทำการทำงานหามาเลี้ยง มันอีก ตอนนี้มันหาเลี้ยงเจ้าของยังบ่ทันได้มันยังน้อยอยู่ สร้างมาแล้วเป็นจั้งชั้นเตมันตามมา ผลตามมา ผลจากความกำหนดยินดี ผลจากความพอใจในสัมผัสในเสพในสม นี้พูดให้ฟังแบบแจ้จ้งๆ เลยละ อย่าไปหลงกับมันเด็ดขาด สำรวมระวังให้ดี

ตาเห็นอะไรก็พิจารณาให้มีสติ ให้มีสมาธิปัญญา พิจารณาให้มันเห็นตามความเป็นจริง เราอย่าไปปล่อยให้ความกำหนด ยินดีมันครอบงำในขณะที่ตาเห็น นี่แหละต้องตบมันไว้ทุกขณะ อย่าให้มันเคลื่อนไหว อย่าให้อากิเลสเข้ามาเสริมตั้งแต่ความอยาก เสริมตั้งแต่ยินดีพอใจ มีตั้งแต่ความทุกข์นั้นล่ะ แทนที่จะเสริมสติ เสริมสมาธิ ปัญญา เข้าใส่จิตใจใจเจ้าของ สีไปเสริมความอยาก ความยินดีความพอใจไว้ในใจ มีแต่เสริมทุกข์เข้ามาใส่เจ้าของ จังจั่นแล้ว โดดเข้าไปใส่กองทุกข์นั้นล่ะ

เออ โดดเข้าไปใส่กองไฟมันก็ร้อน มันก็เป็นทุกข์ บ่หากก็บ่ได้ เต็บัดนี้ บ่หากก็บ่มีแนวสือยากสิกิน บ่มีแนวสิมาเลี้ยงลูกเลี้ยงเต้า เลี้ยงหลาน เลี้ยงเหลน ผู้มีเมียก็เลี้ยงเมีย ชันไฟไปเอาผ้าวิกหาแนว เลี้ยงผัวแล้ว ผัวบางคนก็อาศัยตั้งแต่เมีย ชี้อร้าน เมียบางคนก็ อาศัยตั้งแต่ผัว ชี้อร้าน แนวนั้นมันก็เป็นทุกข์หลาย นั้นล่ะมันบ่แม่น ธรรมดาเต๋

ลูกเกิดขึ้นมาก็เว้ายาก ต้อ บอกอันหนึ่งไปทำอันหนึ่ง แล่น ดำนั้นดำนี้ ว่าบ่ให้เฮ็ดกะบ่ฟัง เป็นทุกข์น่า ผู้เป็นพ่อเป็นแม่เป็นตา เป็นยายแล้ว นั้นล่ะมันเฮ็ดจังจั่นล่ะ มันบ่แม่นธรรมดาดอกผู้ใด มีลูกมีหลานเว้ายาก บอกบ่ฟังความ มันมาสอนเฮาชื่อๆ ดอก นี่แหละคือการเกิดมามันเป็นทุกข์อย่างนี้ล่ะ บักได้มันชื้อต้อบอก ยากๆ มันสอนเฮาจังชื้อละ มันสอนเต๋ มันเป็นนำเจ้าของนี่ละที่แรก มันก่อขึ้นมาจังจั่นมันจังคอยมีมา จะไปกำหนดยินดี ไปพอใจ

เจ้าอยากได้มันก็ได้ตัว มันกะสอนจั่งชั้นเต้ เป็นธรรมะเบ็ดเต้ ชั้นผู้มี
ปัญญาว่า สิเห็นทุกข์เป็นทุกข์จั่งชั้นละ มันเป็นของมันอยู่จั่งชั้น
โลกอันนี้ อย่าไปยินดีพอใจ อย่าไปหลงไหลพอใจระด้อกระเดี้ยแท้
ไปเพลิดไปเพลिनหยั่งกับทุกข์อันนี้ อะโรมาเกี่ยวข้องมันมารับรู้
รับทราบเรื่องอะไร เราต้องโอปนโยโก ก็คือว่าเอามาเป็นธรรมะ
เอาสติปัญญาเข้าสอนตัวของเรานั้นแหละ มันจึงจะได้ มันจึงจะได้
ถอนได้ วางได้ บ่มาติดอยู่กับโรคเกิด โรคแก่ โรคเจ็บ โรคตาย
อยู่นี้มันจั่งบ่มาเป็นทุกข์กับตัว ปล่อยให้ความโลภครอบงำ
มันก็เป็นทุกข์ ปล่อยให้ความกำหนดยินดีครอบงำมันก็เป็นทุกข์
จั่งซี่แล้ว ไล่มาทั้งหมดทั้งปวงล้วนแล้วแต่มาจากเหตุคืออโรคะ
ตัณหา อวิชชา

เอาละเนาะ

พวก**ปุถุชน**ทั้งหลายนี้**ขันธดับ** อยู่ไม่ได้ก็เลยเรียกว่า**ตาย**
แต่**พระพุทธรเจ้า**กับ**พระอรหันต์ดับขันธ**

ในขณะที่ขันธยังมี บ่กันแต่คณะ:

ดับมันคือปล่อยให้มันแตกเองของมัน

บ่ไปเป็นทุกข์กับมัน

มัน**สแตกดับ** มัน**สเปลี่ยนแปลง** สัพพะสัพเพก็อย่าหวั้มัน

ให้ถือว่า**อนัตตา** มันไม่ใช่**เรา**

นี่แหละให้พากันเข้าใจอย่างนั้น

เข้าใจในการที่จะ**ดับขันธ**

